

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/451/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2211216764
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2211216764.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Jozefa Mačēja a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, zast. splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava proti žalovanej: V. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, D. K., t. č. na neznámom mieste, zast. opatrovníčkou: Z. T., pracovníčka Okresného súdu Dunajská Streda, o zaplatenie 310,91 eur a príslušenstva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 28. júna 2012 č. k. 8C/59/2012-97, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. zamietol návrh žalobkyne v celom rozsahu a II. žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1, § 42 ods. 1 písm. a) a ods. 6, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 101 a § 110 ods. 1 veta druhá O. z. (Občianskeho zákonníka - č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 42 ods. 1 písm. a/ a § 42 ods. 6 Zákona o elektronických komunikáciách. Vecne mal za to, že žalobkyňa vyúčtovala žalovanej cenu za poskytnuté služby a to faktúrami, ktoré pripojil aj k návrhu (č. l. 27 až 31 spisu), z ktorých posledná faktúra bola splatná dňa 20.1.2006. Pripojil sadzobníky a cenové výmery a aj dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Vyplýva z nej, že žalobkyňa a žalovaná podpísali dohodu o uznaní dlhu dňa 17.12.2010. Okrem toho sa dohodli, že žalovaná bude dlh splácať v mesačných splátkach po 30,00 eur v období od 30.1.2011 do 30.6.2012 pod stratou výhody splátok. Uvádza sa tam a to konkrétne v bode 3.4, že dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Opatrovníčka žalovanej písomne dňa 27.6.2012 (č. l. 76) vzniesla námietku premlčania. Podľa všeobecných zmluvných podmienok (č. l. 7) právny predchodca žalobkyne mal oprávnenie získané telekomunikačným úradom ako telekomunikačný podnik. Okrem iných je oprávnený zriaďovať a prevádzkovať verejné mobilné telekomunikačné siete a poskytovať verejnú telefónnu službu prostredníctvom mobilných verejných elektronických sietí. Uvedené vyplýva aj z údajov v obchodnom registri, ktorý je verejne dostupný (www.orser.sk <<http://www.orser.sk>>). Žalovaná vystupovala ako občan - fyzická osoba. Nekonala na účely podnikania ani na účely výkonu povolania, ani obdobnej činnosti. Predmetom bolo poskytovanie služieb. Nárok si navrhovateľ uplatnil žalobou zo dňa 21.10.2011. Z tohto potom vyplýva, že ide o vzťah spotrebiteľský nielen podľa Zák. o telekomunikáciách, ale aj zákonných ustanovení O. z.. Právny predchodca žalobkyne za služby účtoval faktúrami so splatnosťou od septembra 2005 do 20.1.2006. Žalovaná písomne dlh uznala v dohode o uznaní dlhu, kde sa uvádzalo, že mala vedomosť o premlčaní dlhu a jeho dôsledkoch. Opatrovníčka žalovanej namietla premlčanie. V tomto smere musel súd prvého stupňa vyhodnotiť, či uznávací prejav žalovanej je platný a či námietka premlčania je dôvodná. Vyhodnotením obsahu dohody o uznaní dlhu dospel k

záveru, že dohoda o uznaní nie je platná najmä preto, že tam naformulovaného textu o premlčaní, nemohla mať žalovaná vedomosť, že uznáva premlčaný dlh a že vedela alebo aspoň mohla vedieť o dôsledkoch premlčania. Spracovanie textu v uvedenej časti bolo podľa súdu prvého stupňa v rozpore s dobrými mravmi a tiež v rozpore so zásadou poctivého obchodu. Z tohto textu pre spotrebiteľa, neznalého odbornej právnickej terminológie, ktorou je aj premlčanie, vôbec nie je zrejmé, že vie, že sa zaväzuje zaplatiť niečo, čo by vlastne už platiť nemusel, lebo je to dlh starý, splatný viac ako tri roky a nikto ho vlastne od neho nemôže žiadať, ak ho dobrovoľne uhradiť nebude chcieť, ale napriek tomu ho chce dobrovoľne uznať a aj uhradiť. Nevyplýva, že o niečom takomto mala vedomosť a ani to, že o tomto bola riadne zo strany dodávateľa, ktorý má vždy silnejšie postavenie ako spotrebiteľ poučená. Preto dohodu o uznaní dlhu považoval za absolútne neplatnú a pre vznesenie námietky premlčania žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu v zmysle § 220 O. s. p. tak, že jej žalobe bude vyhovené, resp. rozsudok súdu prvého stupňa bude zrušený a vec vrátená tomuto na ďalšie konanie v zmysle § 221 O. s. p.. Uviedla, že nesúhlasí s názorom súdu prvého stupňa, pretože dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach je platná, táto spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom pre uznanie dlhu zo strany dlžníka - žalovanej. Dohoda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť, preto nie je možné mať pochybnosti o jej platnosti, v opačnom prípade by dochádzalo k popretiu a nerešpektovaniu základných zákonných ustanovení a poškodzovaniu práv veriteľa. V predmetnej dohode je jednoznačne uvedené, že žalovaná uznala pohľadávku vzniknutú z titulu zmluvy uzavretej s pôvodným veriteľom pohľadávky, t.j. so spoločnosťou Slovak Telecom a.s. a v prípade, ak by si žalovaná nebola vedomá tejto podližnosti, bolo by nelogické, aby predmetnú dohodu podpisovala. Odvolateľka poukázala na čl. I 3, bod 3.4 Dohody, kde je uvedené „Dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch“, z toho vyplýva, že uplatnenie námietky premlčania zo strany opatrovníka žalovanej je podľa žalobkyne irelevantné, pretože predmetným uznaním začala plynúť 10-ročná premlčacia doba odo dňa uznania. Predmetná dohoda bola žalovanej zasielaná v dvoch vyhotoveniach poštou s tým, že po podpise dohody a súhlasu s jej obsahom jedno podpísané vyhotovenie zašle na adresu žalobkyne, tzn. žalovaná podpísala dohodu dobrovoľne, na základe vlastného uváženia a po jej prečítaní, k podpisu dohody nebola nejakým spôsobom donútená a dobrovoľne ju zaslala späť žalobkyňi.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a postupom podľa § 214 ods. 1 O.s.p., po uskutočnení odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, pretože rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne.

Podľa čl. I § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „z. o o. s.“) nekalé obchodné praktiky sú zakázané a podľa odseku 4 cit. ust. za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9.

Podľa čl. I § 8 ods. 1 písm. g/ z. o o. s. obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k rizikám, ktorým môže byť spotrebiteľ vystavený; podľa odseku 3 cit. ust. sa obchodná praktika tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil a podľa čl. I § 8 ods. 4 z. o o. s. za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci (ktorým sa podľa čl. I § 2 písm. b/ bodu 1 z. o o. s. na účely tohto zákona rozumie podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi ponúka alebo predáva výrobky, alebo poskytuje služby, alebo jeho splnomocnenec) skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom

podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejmé z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Podľa § 39 O. z. neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 558 O.z. („Uznanie dlhu“) ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval; pri premlčanom dlhu má však také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Z obsahu Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach je zrejmé, že táto bola celkom nepochybne vyhotovená žalobkyňou pomocou predtlaču obsahujúcej tiež údaje o webovej stránke a telefonickom a faxovom kontakte na túto účastníčku a bola rozčlenená na 5 článkov, nazvaných 1. Zmluvné strany, 2. Uznanie záväzku, 3. Forma splatenia záväzku, 4. Rozhodcovská doložka a 5. Záverečné ustanovenia, z ktorých žalovaná v samostatnom článku 2, kde sú dve vety, z toho prvá obsahujúca samotný uznávací prejav a druhá definujúca sumu uznaného záväzku ako aj jej jednotlivé zložky, uznala záväzok. V článku 3 bode 3.4 sa v druhej vete nachádza deklarácia v znení „Dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch“.

Zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“). Túto smernicu je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Právomoc súdu stanoviť z úradnej povinnosti, či je podmienka nečestná, znamená vytvoriť vhodné prostriedky na ochranu spotrebiteľa voči neprijateľným zmluvným podmienkam. Smernicu je potrebné aplikovať tiež vtedy, keď bola zmluva (dohoda) spísaná vopred a povinný (ako spotrebiteľ) nemohol mať žiadny vplyv alebo dosah na obsah jednotlivých ustanovení zmluvy. V zmysle článku 3 smernice zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ, preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je neodvolateľne zaviazať spotrebiteľa k podmienkam, s ktorými sa skutočne nemohol oboznámiť pred uzavretím zmluvy, sú smernicou považované za nekalé.

Za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 O. z. treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska mravných zásad prevládajúcich v spoločnosti a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Súlad právneho úkonu s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu (nielen osoby vykonávajúcej určité právo, ale aj osoby týmto dotknutej), s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle (zavinenia) toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva (NS SR, vec sp. zn. 3 Cdo 137/2003). Zákoné ustanovenie, o ktoré tu ide, pritom nemá vlastnú priamu normotvornú platnosť - upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie iných ustanovení, ktoré priamo upravujú právne vzťahy a to aj na základe všeobecných morálnych pravidiel, elementárnej slušnosti a tolerancie a morálneho charakteru konajúcich (tiež NS SR, tu vec sp. zn. 3 Cdo 49/1996). Z ustanovenia § 39 O. z. vyplýva, že neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom, alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. Absolútne neplatný právny úkon, je právny úkon, ktorý nie je dovolený. O takúto nedovolenosť a teda absolútnu neplatnosť právneho úkonu ide vtedy, ak svojim obsahom, alebo účelom odporuje zákonu, alebo zákon obchádza. Obchádzanie zákona obsahom alebo účelom urobeného právneho úkonu spravidla znamená, že právny úkon neodporuje síce výslovnému zneniu ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby zákon dodržaný nebol.

Postup žalobkyne, ktorá umiestnila zmienku o premlčanom dlhu do vopred predpísaného textu, ktorý žalovaná nemohla ovplyvniť, resp. nemala vedomosť, aké následky bude mať pre ňu „uzavretie dohody“, keď sa vlastne zaväzovala k plneniu niečoho čo už z hľadiska práva plniť nemusela, ak len tak v rovine dobrovoľnosti / o čom, ako vyplýva z dohody o uznaní, nemala vedomosť, pretože o tom v nej nebola ani zmienka /. Treba tak súhlasiť so súdom prvého stupňa, že „dohoda o uznaní“ bola absolútne neplatná v zmysle § 39 O. z. a vzhľadom k vznesenej námietke premlčania nebola žaloba dôvodná.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny, s použitím ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p., vrátane rozhodnutia o trovách konania potvrdil.

V odvolacom konaní mala úspech žalovaná, preto jej podľa § 142 ods. 1 O.s.p., vzniklo právo na náhradu trov konania voči neúspešnej žalobkyni, žalovaná si však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila a z obsahu spisu jej ani žiadne trovy nevyplývajú, preto bolo dôvodné jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznať.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednohlasne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.